

Als een Belg het woordje ‘melaatsheid’ hoort, gaan de gedachten spontaan naar pater Damiaan, jaren geleden tot ‘grootste Belg’ gekozen. Velen van ons zullen wellicht het verhaal van het spookeiland Molokaï kennen: het verbanningsoord voor iedereen die de ziekte had. Het was een eiland met alleen maar eenrichtingsverkeer: ge kon er wel op, ge mocht er niet meer af, zelfs niet dood. In z'n onmacht tegen die besmettelijke ziekte heeft de mens eeuwenlang alleen maar kunnen grijpen naar het wapen van de afzondering, de verbanning. Bovenop die ziekte was dat nog eens een extra zware straf, maar men kon niet anders. Buiten het ziek-zijn op zich, betekende het ook eenzaamheid en verlatenheid.

En daarom zoudt ge kunnen zeggen dat het vandaag in zekere zin om een dubbele genezing gaat: die man wordt lichamelijk terug gezond, maar er gebeurt ook iets vanbinnen bij die man. Hij kan, op alle vlakken, terug onder de mensen komen.

Voor de lichamelijke melaatsheid zijn de afgelopen eeuw goede medicijnen ontwikkeld: niemand hoeft er nog aan te sterven. Maar hoe is het met die andere, innerlijke melaatsheid? Het is raar, maar naarmate onze welstand stijgt, lijkt ook die inwendige melaatsheid toe te nemen. En we schijnen daar maar geen medicijn tegen te vinden, hoe slim en welvarend we ook geworden zijn.

Melaatsheid is blijkbaar niet alleen maar iets van de buitenkant, maar kan ook vanbinnen zitten: doordat ge zelf geen kansen meer ziet, of anderen u geen kansen meer geven. En dan is de ziekte misschien nog wel wreder en verwoestender. De genezing van die melaatse uit het Evangelie betekende ook: terug opgenomen worden in de gemeenschap, terug mee kunnen draaien. En waar we die lichamelijke genezing uit het Evangelie tegenwoordig kunnen nadoen door medicijnen en behandelingen, lukt het ons nog veel te weinig (of zelfs steeds minder) om het tweede luik van die genezing werkelijkheid te laten worden. Deels is dat misschien wel niet zo verwonderlijk. Want zijn we niet teveel verleerd dat er, behalve de wetenschappers die zich om onze binnen- en buitenkant bekommeren, nog Iemand anders is die ons daarbij kan helpen?

Het gebeurt nog wel eens dat ik gevraagd wordt voor een vertrouwelijk gesprek wat uiteindelijk een biecht wordt, vaak begeleidt met tranen. Ooit vertelde mij iemand, na de absolutie: ‘Nu is mijn binnenkant schoon, nu ben ik genezen’.

Zou dat niet de nieuwe melaatsheid van de toekomst kunnen worden: hetgeen ons vanbinnen wegvreet en waarvan we niet meer weten waar ermee naartoe te gaan om ervan genezen te worden? Nochtans zouden we beter moeten weten, want Hij die vandaag zegt: ‘Ik wil, word rein’, zegt op een andere plaats ook: ‘Komt allen tot Mij die onder zorgen gebukt gaat, en Ik zal u rust en verlichting schenken’. Op dat vlak geldt nog altijd dat één enkel woord van Hem wonderen kan doen: ego te absolvo... Amen.

Johan Goris, pastoor